28 Σεπτεμβρίου 2014

Η εξομολόγηση και ο Άγιος Γέροντας π.Ιάκωβος Τσαλίκης

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Ιάκωβος Τσαλίκης / Γενικά Θέματα / Ορθόδοξη πίστη

Απόσπασμα από το βιβλίο: Ένας άγιος Γέροντας ο μακαριστός π. ΙΑΚΩΒΟΣ

...

Για το μεγάλο θέμα της εξομολογήσεως στο οποίο αφιέρωσε πολλά χρόνια της ζωής του πολλά θα μπορούσαμε να πούμε. Ας αναφέρουμε τα κυριότερα.

Ήταν λοιπόν στην εξομολόγηση πολύ επιεικής χωρίς όμως και να παραβαίνει τους Κανόνες. Έλεγε: «Αν σε μία κοπέλα που έκανε, ας πούμε, έκτρωση και μόλις εξομολογηθεί την αμαρτία της εγώ ως πνευματικός της πω ότι είναι φόνισσα, ότι δολοφόνησε το παιδί της και ότι εφτά χρόνια δε θα κοινωνήσει και κατόπιν τη βγάλω από το εξομολογητήριο, τι συνέπειες θα έχουν όλα αυτά για την ψυχή της; Ενώ αν της μιλήσω με αγάπη και στοργή, λέγοντάς της «Παιδί μου, δεν είναι σωστό αυτό που έκανες, είναι αμαρτία» και δεν της βάλω αμέσως κανόνα, αλλά τη συμβουλέψω και την ξαναδώ σε δεκαπέντε ημέρες η ένα μήνα σιγά σιγά θα τακτοποιηθεί η ψυχή της. Ο άνθρωπος δεν πρέπει να φεύγει από την Εκκλησία πληγωμένος αλλά θεραπευμένος. Εγώ, πάτερ μου, δε μισώ τον άνθρωπο αλλά την αμαρτία».

Ήταν επιεικής στους κανόνες που έβαζε. Το πόσο συνέπασχε με τους εξομολογούμενους αδελφούς φαίνεται από τους παρακάτω λόγους του.

«Εγώ, πάτερ μου, συμπάσχω με τον άνθρωπο που εξομολογείται. Πονάω μαζί του. Πονάω και κλαίω για τον εξομολογούμενο. Παρακάλεσα τον Άγιο Δαβίδ μετά την εξομολόγηση να ξεχνάω όσα δε χρειάζονται και να θυμάμαι αυτά που πρέπει για να προσεύχομαι. Γιατί κάνω προσευχή για τους εξομολογούμενους. Και ανησυχώ και τους περιμένω να ξανάρθουν».

Έλεγε ο Γέροντας: «Όταν εξομολογώ, πάτερ μου, τους Χριστιανούς και δε βλέπω μετάνοια σε ορισμένους από αυτούς δε διαβάζω συγχωρητική ευχή γιατί δεν έχω το δικαίωμα εφ’ όσον λείπει η μετάνοια».
Ο Γέροντας, λοιπόν, ενδιαφερόταν για το «έσωθεν του ποτηριού». Όταν καμιά φορά χωρίς εσωτερική διάθεση υπακοής του λέγαμε ένα τυπικό «Να ναι ευλογημένο», έλεγε ο Γέροντας: «Πάτερ μου, θα κάνεις υπακοή η έτσι απλώς λες «να ναι ευλογημένο» χωρίς να το πιστεύεις;».
Για το θέμα της προσευχής όταν καμιά φορά του ζητούσαμε να μας μιλήσει για την «Ευχή» μας έλεγε: «Πάτερ μου, εγώ δεν ξέρω. Εγώ σαράντα χρόνια δεν έκανα ποτέ «Ευχή». Όμως εμείς πάντοτε και στο ναό και στο κελλί του και όπου τον βλέπαμε ακούγαμε την «Ευχή» αδιάλειπτη στο στόμα του. Καθαρή και κατανυκτική. «Κύριε, Ιησού, Χριστέ, ελέησον με». Δεν συμβούλευε με τα λόγια αλλά με την πράξη.
Όταν μπαίναμε στο κελλί του σχεδόν πάντα τον βλέπαμε με το πετραχήλι προσευχόμενο η με το κομποσχοίνι η κάνοντας Παράκληση. Μας απαντούσε σε ο,τι τον ρωτούσαμε με δυό λόγια και αν επιμέναμε να παραμένουμε στο κελλί του περισσότερο, έλεγε: «Να, κάθομαι, παιδί μου, εδώ και ξεκουράζομαι». Ποτέ δε μας έλεγε ότι προσεύχεται. Μόλις βγαίναμε συνέχιζε την προσευχή του. Όλα τα έκανε εν κρύπτω. Πάντα έλεγε: «τίποτα δεν κάνω».

Πηγή: Ένας άγιος Γέροντας ο μακαριστός π. ΙΑΚΩΒΟΣ,
Έκδοση των Πατέρων της Ι. Μονής Δαβίδ Γέροντος
Λίμνη Ευβοίας

Πηγή: orthodoxfathers.com